

СВОВОДА

UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

За кожну зміну адреси платитись 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незадоволені матеріали.

Адреса: "СВОВОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

„РЕАБІЛІТАЦІЯ“ ДЕПОРТОВАНИХ НАРОДІВ

Не цілий рік тому, у секретній промові, виголошеній на 20-му з'їзді комуністичної партії СССР, Нікіта Хрущов торкнувся справи ослаблених совєтських масових депортацій, складаючи всю вину за них на... Сталіна. „Потворними були, — говорив той Хрущов, — акти, що їх здійснював Сталін... Скажано стосується цілих націй, масово депортованих з місць їхнього довготривалого поселення... Ці депортаційні акти не були подиктовані якимись військовими вимогами чи причинами“.

Загальною характеристикою цими словами совєтської депортаційної політики у воєнні і післявоєнні роки, Хрущов подає такі факти: „...наприкінці 1943 року... вирішено і виконано постанову про депортування всіх карачаївців із земель, на яких вони жили. В той самий час наприкінці грудня 1943 року така сама доля спіткала все без винятку населення Калмицької Автономної Республіки. У березні 1944 року депортовано всіх чеченців та інгушів і зліквідовано Чечено-Інгуську Автономну Республіку. В квітні 1944 року зліквідовано всіх балкарців на віддаленій від Кабардино-Балкарської Автономної Республіки території, а саму республіку перейменовано на Кабардинську Автономну Республіку...“

Вираховуючи всі ці депортації і на ділі зліквідовані не тільки територіально, але й фізично народи, Хрущов додає із сарказмом, що „українці уникнули цієї долі тільки тому, що їх було забагато і не було місця, куди б можна було їх всіх депортувати“.

Вираховуючи всі згадані вище народи, Хрущов не згадав ні ліквідації надволянських німців, частинно винищених і частинно депортованих після виходу німецько-совєтської війни, ні кримських татар, що їх Савіти, після відвоювання Криму від німців, здебільша повистрілювали а решту в 1945 році депортували на Сибір. Не згадав Хрущов і про те, що були депортовані мільйонні групи українців, литовців, естонців, латвійців.

Єдиним конкретним наслідком ревеліцій Хрущова про сталінські депортації було те, що депортованим етнічним групам, як повідомляла совєтська преса, дозволено видавати... книжки їхніми рідними мовами. Поза тим усе залишалося б по-старому, депортовані далі вмигали.

Треба було майже цілого року, щоб совєтські самодержці ринулися на дальший конкретний крок у справі „виправлення“ осуджених ними самими „помилкок“ з депортаційно безвинних народів. Досить спізнану спробу в цьому напрямі зробив Верховний Совєт, затвердивши 11 лютого на своїй сесії секретний декрет президії цього Совєту з дня 9 січня ц. р. про реабілітацію депортованих народів і про повернення їх на займані ними до часу виселення і тепер заселені вже московськими колоністами землі.

Згідно із затвердженим декретом, вирішено дозволити п'ятьом депортованим національним групам повернутися на їхні колишні землі і водночас із цим реактивовано їхні автономії (в межах РСФСР) республіки, чи пак області. Декрет стосується тільки балкарців, чеченців, інгушів, калмиків і карачаївців. У зв'язку з цим має бути реактивована Калмицька Автономна ССР (розташована на північно-західному узбережжі Каспійського моря), Кабардино-Балкарська Автономна ССР (після депортації балкарців існувала тільки Кабардинська Автономна ССР), Чечено-Інгуська Автономна Республіка (була зліквідована цілком і перейменована в Грозненську область), а карачаївці будуть включені до Каракаєво-Черкеської Автономної Обл. За статистикою 1936 року, перед другою світовою війною було балкарців — 42.666 осіб, чеченців — 407.690, інгушів — 92.074, калмиків — 134.327 і карачаївців — 75.737. Скільки населення нараховуватимуть ті народи тепер — ні декрет, ні совєтські джерела не подають.

У секреті Верховного Совєту, так само як рік тому в промові Хрущова, ні словом не згадано надволянських німців, кримських татар, мільйони депортованих українців, білорусів, литвинів та інших балтійських народів.

Наприкінці „милоїсного“ декрету є ще характерністичні ствердження, що повернення балкарців, калмиків і карачаївців буде завершено швидко в 1958 році, а повернення чеченців і інгушів, „тому, що їх є... більше“, — аж в 1960 році. Останні підкреслюють тільки всю облу́дність совєтського декрету, бо ж відомою річчю є, що саме останні народи — інгуші і чеченці — найменше витривали на кліматичні умовини примусового життя у призначених їм солястими самодержцями „віддалених територіях“ Сибіру.

Тому декрет Верховного Совєту СССР про реабілітацію депортованих народів належить до тієї самої категорії, що й совєтські заходи в справі „реабілітації“... розстріляних українських письменників і діячів.

В ОБОРОНІ ВЕЛИКОГО БЮДЖЕТУ

Майже всі економісти та численні політики твердять, що бюджет на 1958 рік, запропонований президентом Айтєнбаєром Конгресові — завеликий. Завеликим вважає навіть секретар скарбу Джордж М. Гоффер, який публічно домагався, щоб Конгрес зменшив його, бо, мовляв, завеликий бюджет — це небезпека для національної економіки та відносно сподарської депресії. Те саме становище займає і колишній президент Герберт Гувер, що, як голова держави, був свідком подібного явища в ділянці федеральних витратів наприкінці двадцятих років і мусів пережити жахливу економічну депресію під час своєї президентури (1928-1932).

Але серед зіграного хоругу противників великого бюджету різким дисонансом вирізняється голос колишнього голови Ради Президентських Економічних Дорадиників і теперішнього президента Конференції в справах Економічного Поступу — економіста й правника Льюїса Г. Кайзерлінга, а в рукописній в журналі „Нью Йорк Таймс“. Він твердить, що запропонований урядом федеральний бюджет — замалий, а не завеликий.

Своє твердження Кайзерлінг доводить таким способом. Запропонований на 1958 рік у висоті 71.800.000.000 доларів бюджет, — це тільки 16 відсотків всієї країнової продукції, передбаченої на той самий час. За гроші з цього бюджету треба втримувати освіту в країні, розвивати природні ресурси, розбудовувати оборону країни та давати економічну допомогу закордонним союзникам.

Що важливіше — запитують Кайзерлінг — чи купувати кожного року кілька мільйонів нових авт, чи витратити великий змаг, до якого змушують нас комуністи, і на який вони витрачають далі, ніж більше в порівнянні з нами, бо на це дозволяє їм тоталітарний режим.

Кайзерлінг твердить, що висоту федерального бюджету треба порівнювати з висотою національної продукції. Збільшується число членів родини, то й голова її мусить збільшувати видатки на її утримання. Підвищується число населення ЗДА, підвищується життєво його стопа, зростає загрозба від комунізму — мусять зростати й державні видатки.

Колі з цього боку дивитися на запропонований Президентом бюджет, то побачимо, що він зовсім не є завеликим. Національна продукція ЗДА в 1956 році становила 412 мільярдів доларів. Найбільша позиція у видатках в федеральному бюджеті призначена на оборону країни. В першому році урядування Айтєнбаєра ця сума становила 14,1 відсотка всієї національної продукції, в 1957 році — 16,6 відсотка, а в 1958 році становитиме тільки 9,7 відсотка.

На розвиток природних ресурсів країни в роках 1947-1953 видано 0,34 відсотка країнової продукції, а в роках 1954-1957 видано вже тільки 0,28 відсотка. Видатки на допомогу шкільництву дещо зросли, але це дуже

мала сума, бо в давніших роках становила вона лише 0,04 відсотка, а в роках 1954-1957 вносилася 0,08 відсотка. Те саме відноситься й до інших видатків.

Внаслідок нових стверджень бюджет на 1958-й рік — це тільки частина того, що треба видати на потреби оборони країни і на даліше відбудову її життєвої структури. Видатки на інші цілі, як оборона країни, вносять тепер тільки 6,4 відсотка країнової продукції, в роках 1953-1957 становили 6,6 відсотка, а в роках 1947-1953 — пересічно по 8,8 відсотка річно. Увесь федеральний бюджет становитиме 16,1 відсотка національної продукції, а в 1953 році становив 20,8 відсотка.

Кайзерлінг твердить, що уряд ЗДА не хоче висувати найважливіших справ на перше місце. Він, тобто уряд, вважає, що економіка країни не дозволяє більших федеральних витрат, бо тоді постане проблема інфляції й депресії. Кайзерлінг заявляє, що зовсім немає причини до того страху.

С дав роду інфляції. Одна така, яка була під час другої світової війни і частинно під час війни в Кореї. Тоді збільшувалися ціни на товари, бо заперобування перевантажувало продукцію. Під час теперішньої так званої інфляції заперобування на товари менше від продукції. В роках 1947-1953 країнова економіка збільшувалася річно на 4,7 відсотка, в роках 1953-1956 — на 2,6 відсотка, але в 1956 році той зріст становив тільки 2,5 відсотка. Однак, треба пам'ятати про те, що наш рідк пропуск попередніх 40 років становив річно по три відсотки. Тому не сміємо зменшувати продукції, але, навпаки, мусимо її збільшувати.

Ми мусимо продукувати не тільки для себе, але й для майбутнього, бо Совєти почали швидким темпом збільшувати свою продукцію, і за 20 або 30 років можуть нас випередити в деяких галузях промисловості.

Кайзерлінг пропонує скласти федеральний бюджет під таким кутом зору: 1. Використовувати всі продукційні й можливості країни. 2. Досліджувати висоту бюджету до нашої країнової продукції. 3. Ставити оборону країни та деякі внутрішні справи на перше місце в федеральному бюджеті. 4. Фінансову політику вести так, щоб продукція збільшувалася дисконтно, від позичок у федеральних банках не прийняти, а збільшувати. 5. Ми не сміємо й тепер користуватися готівкою „жінше“ в економічній політиці, бо наше майбутнє, наша воля і воля всього світу залежать від нашого розуму та нашого рішення використати всі наші економічні й ресурси, щоб затримати, якщо це можливо, тенденції в економіці країни.

Але голос Кайзерлінга є голосом „вопіюючого по пустині“, бо навіть прихильники президента Айтєнбаєра заявляють, що його проєкт бюджету мусить бути значно зменшений, головним чином для того, щоб припинити інфляційні тенденції в економіці країни.

НЕПОМІТНІ ВІДВІДИНИ ВЕЛИКОГО ЗНАЧЕННЯ

У півторку 12 лютого приїзду до З'єднених Держав один закордонний гість, — цим разом людина, що не займає ні в якій країні ніякого становища в державній ієрархії і тому, за правилами дипломатичного протоколу, не знаходиться після свого приїзду до Нью Йорку й Вашингтону того прийняття, що ним користуються чужі монархи, президенти, прем'єри чи навіть міністри. Проте, з приїздом д-ра Еріха Олленгауера зв'язана безпосередньо найважливіша проблема міжнародного світу: проблема об'єднання Німеччини, а внаслідок цього й діючої тієї аномалії, якою є існуюча вже 12 років у Середній Європі провізирія, безперервне джерело політичного напруження і воєнної загрози.

Д-р Еріх Олленгауер є головою соціал-демократичної партії у Західній Німеччині, як наступник великого свого попередника, Курта Шумахера, що помер шість років тому. Як лідер найбільшої в Західній Німеччині опозиційної партії, яка змагається за першество з теперішньою керівною Християнсько-Демократичною партією, він став би канцлером Німечкої Федеративної Республіки, якби у парламентських виборах у вересні цього року його партія здобула перемогу. Але це не була б тільки персональна зміна. Бо з іменами Конрада Аденауера, що займає пост канцлера безперервно від 15 вересня 1949 року, і Еріха Олленгауера зв'язані різні, цілком окремні концепції, які повинні виглядати стабілізація відносин у післявоєнній Європі і яка в мій роки Німеччини. При всіх велетенських заслугах Конрада Аденауера для німецького народу, при всіх його просто чудових успіхах, які запевняли йому місце у всесвітній історії, як діючої великого державного мужа, він має на своєму політичному конті одну велику загрозу: йому не вдалося перевести об'єднання німецької землі. А таке вже у людській вдачі, що добро сприймається, як щось ніби самозрозуміле й природне і тому його не лам'яють, заступати змуду душою і поус кров. Аденауер підписав 50 мільйонів німців на просторі 133.200 кв. миль з упадку, відбудова економіку Німеччини до рівня вищого від пекти, редовно, здобув пошану й признание для мільйонів і країн в широкому світі, знову ввів Німеччину в коло вілних держав на базі рівності з рівними, знову примкнув до Німеччини до Західної Європи, замиряв Німеччину з усіма й західними воєнними програмами, зокрема з відвічним ворогом Францією, високо встановив престиж німецької тугості і здибності. Проте, як стверджують всі закордонні обсерватори і як твердять голоси німецької преси, тепер, на восьмому році урядування, Конрад Аденауер, в очей німців є тим „дер Альте“, якого глибоко шанують і люблять, але шавен його політичної партії і його дальшого правління впади так низько, як ніколи раніше.

І Курт Шумахер і Еріх Олленгауер знаменито змінили грати на патрістичному сандиві німців. Короткозорість політичних альянтів у Потсдамському договорі, що поділяв Німеччину на чотири зони, і лінійна політика впертого заперобування німців „нацистичного духа“, були водою на млині соціалістичної агітації. Соціалісти були відразу проти приналежності Західної Німеччини до західного військового політичного блоку НАТО, вони були проти відновлення власної регулярної армії, були проти системи примусової рекрутції, до військової служби. Але вони так само перетягли струну в пропаганді нейтралізму Німеччини, як найкращого засобу для об'єднання німецьких земель, і тому здобули собі в опіні Заходу, особливо в американській опіні, марку протизахідної партії яка, прийшовши в Німеччині до влади, промостила б шлях комуністичній владі. І тому державний секретар Дж. Ф. Доллес, безпосередньо перероставши парламентаризм арборами в Західній Німеччині, які відбулися 6 вересня 1953 року, заявив був, що коли б у виборках виграла німецька соціал-демократія, то це було б „катастрофою“ для Німеччини і всього вілнього світу. Хоч соціалісти обурювались тоді, що це було ніби втручанням у внутрішні справи Німеччини і що саме та підтримка з боку ЗДА яка здала на те, що Аденауер є „служогом Заходу, а не вілнього народу“, проте не сумніваю, що така заява Доллеса мала вплив на вибори. Вони дали тоді міжпартиійній коаліції Аденауера 306 мільйонів на всіх 487 мандатів у західно-німецькому Бундесті (нижній палаті парламенту).

Ця приїзд Олленгауера полігав в тому, щоб: 1) переконати американських лідерів не антизахідної, 2) щоб представити їм свій погляд на проблему об'єднання Німеччини та взагалі на теперішню ситуацію в Європі, і 3) щоб у висліді цих розмов спонукати американські державні чинники зберігати повну нейтральність у відношенні до вересневих виборів в Німеччині і не дискредитувати соціалістів, як небезпечну для вілнього світу силу. Конкретно, німецькі соціалісти запевняють, що вони, прийшовши до влади, не поставили б Заходу перед політичним фактом, не вели б сепаратних переговорів з Москвою проти волі Заходу, не втримали б не тільки духовно-культурних та економічних, але й політичних стісних зв'язків із Заходом. Зате вони признають, що вони, за Паризькими протоколами з 23 жовтня 1954 року, просили б піддати реалізації приналежності Німеччини до НАТО. Вони скасували б також примусову військову службу, зберігали надалі армію на базі добровільної служби. Вони пропонують пов'язати справу об'єднання Німеччини з північно-німецькою системою безпеки, яку гарантувала б окрема воєнна З'єднених Держав, так і Совєтський Союз. Ця система безпеки створить

Олленгауер знаменито змінили грати на патрістичному сандиві німців. Короткозорість політичних альянтів у Потсдамському договорі, що поділяв Німеччину на чотири зони, і лінійна політика впертого заперобування німців „нацистичного духа“, були водою на млині соціалістичної агітації. Соціалісти були відразу проти приналежності Західної Німеччини до західного військового політичного блоку НАТО, вони були проти відновлення власної регулярної армії, були проти системи примусової рекрутції, до військової служби. Але вони так само перетягли струну в пропаганді нейтралізму Німеччини, як найкращого засобу для об'єднання німецьких земель, і тому здобули собі в опіні Заходу, особливо в американській опіні, марку протизахідної партії яка, прийшовши в Німеччині до влади, промостила б шлях комуністичній владі. І тому державний секретар Дж. Ф. Доллес, безпосередньо перероставши парламентаризм арборами в Західній Німеччині, які відбулися 6 вересня 1953 року, заявив був, що коли б у виборках виграла німецька соціал-демократія, то це було б „катастрофою“ для Німеччини і всього вілнього світу. Хоч соціалісти обурювались тоді, що це було ніби втручанням у внутрішні справи Німеччини і що саме та підтримка з боку ЗДА яка здала на те, що Аденауер є „служогом Заходу, а не вілнього народу“, проте не сумніваю, що така заява Доллеса мала вплив на вибори. Вони дали тоді міжпартиійній коаліції Аденауера 306 мільйонів на всіх 487 мандатів у західно-німецькому Бундесті (нижній палаті парламенту).

Ця приїзд Олленгауера полігав в тому, щоб: 1) переконати американських лідерів не антизахідної, 2) щоб представити їм свій погляд на проблему об'єднання Німеччини та взагалі на теперішню ситуацію в Європі, і 3) щоб у висліді цих розмов спонукати американські державні чинники зберігати повну нейтральність у відношенні до вересневих виборів в Німеччині і не дискредитувати соціалістів, як небезпечну для вілнього світу силу. Конкретно, німецькі соціалісти запевняють, що вони, прийшовши до влади, не поставили б Заходу перед політичним фактом, не вели б сепаратних переговорів з Москвою проти волі Заходу, не втримали б не тільки духовно-культурних та економічних, але й політичних стісних зв'язків із Заходом. Зате вони признають, що вони, за Паризькими протоколами з 23 жовтня 1954 року, просили б піддати реалізації приналежності Німеччини до НАТО. Вони скасували б також примусову військову службу, зберігали надалі армію на базі добровільної служби. Вони пропонують пов'язати справу об'єднання Німеччини з північно-німецькою системою безпеки, яку гарантувала б окрема воєнна З'єднених Держав, так і Совєтський Союз. Ця система безпеки створить

В короткому часі після відвідин Олленгауера в З'єднених Державах приїждуть до президента Німечкої Федеративної Республіки проф. Теодор Голе у товаристві міністра Врентано, крім нього заповідують окремі відвідини старого Аденауера. Таким чином в найближчих місяцях вирішиться, чи американська політика має триматися дотеперішніх шляхів у справі об'єднання Німеччини, чи вступити на інші — і на які саме.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ.

ВИНСНЕННЯ В СПРАВІ УНРАДИ

В статті Спектатора, що в помістив „Свобода“ з 25 січня 1957 р. під заголовком „Пелід Або: Сесією УНРАДИ“, змалював несправдливих тверджень, що їх вважалося необхідними спростувати і вислати. 1. Як тільки приїхав до Мюнхена в жовтні 1956 р. п. Президент УНР д-р Степан Витанський, Виконавчий Орган УНРАДИ склав заяву про свою думку, що дані змуги покласти новий Виконавчий Орган на шпирів політичній базі. Президент УНР димав прийняти і доручив цьому ВО „продовжувати технічно виконувати новітні до формування нової Виконавчої Органу“. З наведеного виходить, що фракції УНДО, УСП і УСЦ, які складали дотеперішній ВО, дали повну змугу всім іншим фракціям, а в першу чергу тим, які перебували в опозиції (ОУН і УНДС). невідомо приступили до творення нового ВО ще перед скликанням IV Сесії УНРАДИ, бо, як відомо, Виконавчий Орган подає Президенту УНР на підставі доповіді фракцій про свою діяльність до складу Ада фракції УНДС ОУН відносини до фракції УНРАДИ, що вони можуть брати участь у його творенні тільки на сесії УНРАДИ. Слід це раз підкреслити, що то-

валя б від Балтики по Адриатик, „нейтральної смуги“, до якої належала б і вся об'єднана Німеччина. Самостійність і територіальну непорушність Німеччини гарантували б тож тільки Америці і СССР. Німецькі соціалісти сподіваються, що за цією такою змугуванням Німеччини більшовицькі погодяться на П. об'єднання. Аденауер, а подано виразно теперішній міністер закордонних справ д-р Гайнріх фон Врентано, вважають так кожен концепції соціалістів за справу фантазії. Вони переконані, що єдиною ціною, за яку Москва, а міністерні конфігурації сил погодяться б на зречення з такої першої р'ядної військово-політичної бази, як є нею східно-німецький сателіт, було б арешчення німців з своєї демократичної системи, з своєї волі та знепродування себе до ролі воєнного сателіта. Коли Олленгауер твердить, що поді в Польщі й на Мадриччії ні виявили слабкості Москви і створили добру базу, щоб авторгувати від них об'єднання Німеччини за цією всеєвропейської системи безпеки, то Аденауер, навпаки твердить, що саме польські події піднесли в очей Москви вагітність східно-німецького, вірного Москві сателіта, як заборона проти подальшого повстання; а на Мадриччії, мовляв, Москва виявила ще раз свою брутальність і рішення зберегти всіми засобами всі свої післявоєнні військово-політичні надбавки.

В короткому часі після відвідин Олленгауера в З'єднених Державах приїждуть до президента Німечкої Федеративної Республіки проф. Теодор Голе у товаристві міністра Врентано, крім нього заповідують окремі відвідини старого Аденауера. Таким чином в найближчих місяцях вирішиться, чи американська політика має триматися дотеперішніх шляхів у справі об'єднання Німеччини, чи вступити на інші — і на які саме.

В короткому часі після відвідин Олленгауера в З'єднених Державах приїждуть до президента Німечкої Федеративної Республіки проф. Теодор Голе у товаристві міністра Врентано, крім нього заповідують окремі відвідини старого Аденауера. Таким чином в найближчих місяцях вирішиться, чи американська політика має триматися дотеперішніх шляхів у справі об'єднання Німеччини, чи вступити на інші — і на які саме.

реція ВО ніяк не зв'язане з сесією УНРАДИ, бо мусить постійно діяти як „перед сесією, так і під час сесії та після її відбуття“.

Тому не відповідає дійсності твердження в статті Спектатора, немовби Президент УНРАДИ, що „перед скликанням Сесії нема практичних можливостей сформувати новий Виконавчий Орган, який був би однопалатним, немовби Президент УНРАДИ склав заяву про свою думку, що дані змуги покласти новий Виконавчий Орган на шпирів політичній базі. Президент УНР димав прийняти і доручив цьому ВО „продовжувати технічно виконувати новітні до формування нової Виконавчої Органу“. З наведеного виходить, що фракції УНДО, УСП і УСЦ, які складали дотеперішній ВО, дали повну змугу всім іншим фракціям, а в першу чергу тим, які перебували в опозиції (ОУН і УНДС). невідомо приступили до творення нового ВО ще перед скликанням IV Сесії УНРАДИ, бо, як відомо, Виконавчий Орган подає Президенту УНР на підставі доповіді фракцій про свою діяльність до складу Ада фракції УНДС ОУН відносини до фракції УНРАДИ, що вони можуть брати участь у його творенні тільки на сесії УНРАДИ. Слід це раз підкреслити, що то-

валя б від Балтики по Адриатик, „нейтральної смуги“, до якої належала б і вся об'єднана Німеччина. Самостійність і територіальну непорушність Німеччини гарантували б тож тільки Америці і СССР. Німецькі соціалісти сподіваються, що за цією такою змугуванням Німеччини більшовицькі погодяться на П. об'єднання. Аденауер, а подано виразно теперішній міністер закордонних справ д-р Гайнріх фон Врентано, вважають так кожен концепції соціалістів за справу фантазії. Вони переконані, що єдиною ціною, за яку Москва, а міністерні конфігурації сил погодяться б на зречення з такої першої р'ядної військово-політичної бази, як є нею східно-німецький сателіт, було б арешчення німців з своєї демократичної системи, з своєї волі та знепродування себе до ролі воєнного сателіта. Коли Олленгауер твердить, що поді в Польщі й на Мадриччії ні виявили слабкості Москви і створили добру базу, щоб авторгувати від них об'єднання Німеччини за цією всеєвропейської системи безпеки, то Аденауер, навпаки твердить, що саме польські події піднесли в очей Москви вагітність східно-німецького, вірного Москві сателіта, як заборона проти подальшого повстання; а на Мадриччії, мовляв, Москва виявила ще раз свою брутальність і рішення зберегти всіми засобами всі свої післявоєнні військово-політичні надбавки.

В короткому часі після відвідин Олленгауера в З'єднених Державах приїждуть до президента Німечкої Федеративної Республіки проф. Теодор Голе у товаристві міністра Врентано, крім нього заповідують окремі відвідини старого Аденауера. Таким чином в найближчих місяцях вирішиться, чи американська політика має триматися дотеперішніх шляхів у справі об'єднання Німеччини, чи вступити на інші — і на які саме.

В короткому часі після відвідин Олленгауера в З'єднених Державах приїждуть до президента Німечкої Федеративної Республіки проф. Теодор Голе у товаристві міністра Врентано, крім нього заповідують окремі відвідини старого Аденауера. Таким чином в найближчих місяцях вирішиться, чи американська політика має триматися дотеперішніх шляхів у справі об'єднання Німеччини, чи вступити на інші — і на які саме.

В короткому часі після відвідин Олленгауера в З'єднених Державах приїждуть до президента Німечкої Федеративної Республіки проф. Теодор Голе у товаристві міністра Врентано, крім нього заповідують окремі відвідини старого Аденауера. Таким чином в найближчих місяцях вирішиться, чи американська політика має триматися дотеперішніх шляхів у справі об'єднання Німеччини, чи вступити на інші — і на які саме.

В короткому часі після відвідин Олленгауера в З'єднених Державах приїждуть до президента Німечкої Федеративної Республіки проф. Теодор Голе у товаристві міністра Врентано, крім нього заповідують окремі відвідини старого Аденауера. Таким чином в найближчих місяцях вирішиться, чи американська політика має триматися дотеперішніх шляхів у справі об'єднання Німеччини, чи вступити на інші — і на які саме.

Мюнхен. М. Хробак

Д-р М. Дудра

3 ЛОНДОНУ ДО КАПРІ

(З відвідин Європи)

(5)

Між численними тисячами туристів і прован, які з'їхали цього року на Різдва до Риму, були і ми. Згідно з нашим першним планом подорожі по Європі і Близькому Сході, на час Різдва мали ми бути в Святій Землі, зокрема у Вифсесі. Та коли міжнародне напруження понапугало наші плани, тоді ми змінили маршрут так, щоб у цей час бути саме в Римі. Таким чином, хоч ми й не були на місці, де народився Христос, але все ж таки мали змогу бачити Христові ясла, і при тому одержати благословення Христового Намісника.

До Риму приїхали ми за кілька днів перед Різдвам. Думаємо, що засталимо його таким освітленим та прикрашеним різдвяними яликами і світличними гірляндами, як Сході.

Приходить Святий Вечір. Вже й перша зоря з'являється на небі, але краники відчинені, бо ж римляни мусять робити закупки. Вони відчинені і на другий день аж до полудня. Опівноч тільки в деяких церквах Риму відбуваються відправи, між ними в базиліці Санта Марія Маджоре, де коло головного престолу переходують ясла, в яких народився Христос. Святий Отець не бере участі у цих публічних відправах. Він уже старенький, а при тому кілька років немогав на здоров'я, хоч це не перешкоджає працювати йому до пізньої ночі. По полудні він проголошує через ватиканське радіо своє Пастирське Послання, а опівноч править Різдваку Службу Божу у своїй приватній каплиці.

На Різдва відбуваються величаві відправи в базиліці св. Петра, при Христових яслах в базиліці Санта Марія Маджоре, в Латеранському Соборі, де під головним престолом знаходиться стіл, при якому відправляв св.

